



# ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομος ὁ χρόνος εἶναι  
Κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσια κι' ἑννενηντὰ ἔνα,  
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνεπισημένα.

### Τὸν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρονσα πολὺ.

Ὁ Ῥωμῆος τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θὰ βγαίνει.  
 κι' ὅταν ἔγω ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.  
 Συνδρομητὰς θὰ εἶγομαι — γιατί λεπτά δὲν ἔγομαι,  
 καί ὅταν Ἀθῆνῶν τὴν πόλιν — καί εἰς τὴν ἄλλοδαπήν,  
 καί εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — εἰς τὴν ἑντροπήν.  
 Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ἔνα ὄρος μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅτ' ἕρη.  
 Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔργος συνδρομητῆς,  
 κι' ὅσοιο, τὸν παρὲ δὲν δίδει — θὰ τὸν φέρῃ μακρὸ φῆθ.  
 Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,  
 Γιὰ τὴ σέρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιά δεκάρα.

Τοῦ Μάρτη ἑννέα,  
καὶ τίποτα νέα.

Ποῦντος τρακόσια τριάντα τρία,  
εἰς γῆν καὶ πόντον καλοκαυρία.

### Γεῦμα τοῦ Χάρωνος φρικτὸν ὅσ' ὅν Φασουλῶν τὸν ἐκλεκτὸν.

(Ἐξ ἐκτιμήσεως πολλῆς κι' ἀγάπης ἐξαιρετοῦ  
καὶ οἱ νεκροὶ τὸν Φασουλῶν εἰς γεῦμα προσκαλοῦν,  
ἐκείνος δὲ προσέρχεται μετὰ τοῦ Περικλέτου  
καὶ ὅτ' τραπέζι κάθονται γορὶς ἂν ὀμιλοῦν.  
Ἐκεῖ μεγάλα προσφορὰ καὶ κόλλυβα πολλὰ,  
οὐ μὴν καὶ μοσχολίβανον καὶ σμόρνα καὶ ἄλλα,  
ἀρωματώδης δὲ κηπὸς σκορπίζεται Ἰηλά,  
κι' εἰς Μανουσιῶνιν μάρμαρα βλαστάνει νέα γλῶβ.

Νεκροὶ σαλτάρουν ἄγνωστοὶ καὶ πάμπολλοι γνωστοὶ,  
βουλόνη δὲ ὁ Φασουλῆς τὴν εὐγραμμὸν τοῦ ρίνα,  
ὅταν κοντὰ τοῦ πρόγονοι καθίζουν οὐδαστοί,  
ὁ Καραβιδᾶς ὁ πολὺς κι' ἡ Τριλλοκατερίνα,  
ποῦ κατ' αὐτὰς ἐσάλπισε βαρυπενθῆς ἡ φήμη  
τὸν ἀλγεινὸν τῆς θάνατον εἰς πάσαν μας πλατείαν,  
καὶ μένει ἀλησμόνητος ἡ προσφιλῆς τῆς μνήμῃ  
ὅσ' ὅν νεωτέρων Ἀθῆνῶν τὴν ἀριστοκρατίαν.

(Ὅλ' οἱ νεκροὶ μετὰ σάββανα κατὰλευκα προβάλλουν  
κι' ἀπὸ μακρὰν σινύφωνι νταλοκαππάδες ψάλλον,  
μὲ φαίνεται κατὰλευκος κι' ὁ Χάρως μετ' ὀρεπνᾶν,  
ὅπου τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τὸ κόβει σὺν ρεπᾶν.  
Ὁ Φασουλῆς ὁ ρουκαρὸς μετ' αὐτοῦ σὺν λεμονί  
τὸν Χάρων τὸν ἀμειλικτον σιγὰ σιγὰ σιμᾶνει,  
πρὸς τοῦτον δὲ τὸν Περικλῆν μετ' ὄρθον συνιστᾶ,  
κι' ἐκείνος ὑποκλίνεται ὅσ' ὅν Χάρων ἐμπροστά.

(Εἰς τὸ Τραπεζί, ἐργεται καὶ κάθεται ἕνας ἕνας  
καὶ γίνονται ὅτ' ἀπρόσωπα φαιδρότης κι' εὐθymία,  
κι' ὁ Φασουλῆς φρενὸληπτος μετ' ἑτῆς ὀρθωμένας  
κυντάζει πρὸς τὰ τέσσαρα τῶν οὐρανῶν σημεῖα,  
ὅταν ὁ Χάρως ἐξαφᾶ σπῆνεται ἀπάνω,  
ὀκτώ φορὰς μακρότερος ἀπὸ τὸν Καραπάνω,  
καὶ λέγει πρόσωπον θερμὸν ὑπὸ τοῦ Φασουλῆ  
κι' ἐκ τῶν ἐγκάτων γέλωτες ἀνέρονται πολλοί.)

(Τριγύρω τὸν ἀπλύνεται σκιά τῶν κυπαρίσσεων  
καὶ τὸν ἐπαίτην ἀναμῆς κυντάζεις μετ' ὅν Κροῖσον.  
Ἐκεῖ ὅτ' Κοιμητήριον δὲν εἶναι διακρισὸν,  
καὶ ὅπως ὁ Πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους Δελγηγιάννης  
ἴσος ἐν πρώτοις λέγεται καὶ πρῶτος ἐν τοῖς ἴσοις,  
ἔτσι κι' ἐκεῖ διακρίσιν δὲν εἰμπορεῖς νὰ κᾶνη.

Χάρ. — Πίνω λοιπὸν κι' ἐκ μέρους μου καὶ τῶν λοιπῶν συν-  
[τόρων  
ὄπερ τοῦ ρέκτου Φασουλῆ, ὅπου δὲν ἔχει φόρον.  
Καθὼς δ' ἐκείνος κοινοῦ τοῦ κομνηνοῦ τοῦ δειπνοῦ  
τὸν Δελγηγιάννην ἔκαμε μετὰ τὸν Κορδονάταν,  
ἔτσι κι' ἐγὼ ἐξῆπνησα ἐκ τοῦ βαθέος ὕπνου



τούς εκμετρήσαντας τὸ ζῆν με τάσπρα σάββανά των, και πρὸς ἐκείνους τράπεζαν παρήθεα πλουσίαν, κί' ἐκάλεσα τὸ κόσμημα ἐκείτου φιλοσόφου νὰ ἐντρυφήσῃ κί' εἰς αὐτὴν ἰδὼ τὴν πανδαίσιαν μετὰ τοῦ νέου Περίκλου, τοῦ μόνου τοῦ συντρέφου. Στάθου λοιπὸν, φιλόσοφε, εἰς τούτους τοὺς λεημόνας με στέφανον ἐκ μυριωνῶν και κυριαρισσομήλων, κί' ἰδὲ Λαζάρου σκελετοῦς κί' ὤχρους συνδαυτομόνας, ποὺ ἔχουν τὴν στυγνὴν μορφήν παυμένων ὑπαλλήλων. Ἰδὲ τὴν εὐαγγίαν μου, κί' ἐκίνας λαμποστέραν, ὅπου ὁ Σγούτας ἔκαμε τὴν Καθάραν Δευτέραν, κί' ἀρ' ὅσας παρεκοίσεαι ὁ νέος; μάγειράς σου κί' ἐβόησαν τὰ σηκότη σου και τὰ σπληνάντερά σου.

Ἐδῶ δὲν φθάνουν πόποτε τῶν ζωντανῶν οἱ κῶμοι, οὐδὲ κακὸν οὐδ' ἀγαθὸν μάς ἐνοηλεῖ ἐπίγειον, και τὸς νεκροῦς δὲν ἐξυπνᾷ μηδὲ κί' αὐτὸ ἀκόμη τοῦ Καραπάνου τοῦ σοφοῦ τοῦ νέου Ἰσοζύγιον, ὅπου ὁ Σιστροπόουλος με δυνατὴν παρλάτα τὸν τόκαμα σὰν ταραμὰ με χαβιροσαλάτα. Ἐδῶ σ'τὴν γῶραν τῶν νεκρῶν, ἰδὼ σ'τὸ Κοιμητήριον, δὲν εἶναι κίνδυνος κανεῖς γιὰ Κατηγορητήριον, ἀλλ' οὔτε πατριωτισμὸς τὰ στήθη μάς λυμάνεται, οὐδὲ ὁ Λυμπερόπουλος με τὰ; ἀρβύλας μαινεται, οὐδὲ Γεοκωστόπουλον ἀκούομαι λυσθῶντα, οὐδ' ἄλλην καλλικελαδὸν Βουλευτικὴν Σειρήνα, κί' ἐξ Ἰσου ὄλοι ἔχομεν τὰ νόμιμα προσόντα, κί' ὁ Καραβίδας ὁ τρελλὸς κί' ὁ Τρελλοκατερίνα.

Ἄν δὲ κανεῖς ἐκ τῶν νεκρῶν ἐντὸς τοῦ τάφου πληρῆζῃ ἀμέσως εἶν' ἐλεύθερος τὸν τάφον του ν' ἀνοίξῃ, κί' πνεοὶ τὴν ἀέρα του με κίτασπρα σενθόνια, ὅπου τὸν νοῦ του νὰ χαλᾷ μ' Ἐλπίας και με Κορδῶνα. Χοίρας δὲ τὸν οὐρανὸν ὁ θῆλος σελιγίζεται με τοῦ Ὁρίωνος τὸ φῶς και με τοῦ Γαλαξία, γυρίζει σ'τὸ κρεββάτι του χωρὶς νὰ συλλογίζεται γιν' σ'τὸν Δαμίγον θὰ δοθῇ ἡ σμύρις ἡ Ναξία.

Πότε θ' ἀκούσω μίτ' φορὰ και τὸ ἴδιό σου στόμα νὰ μοῦ φωνάξῃ «Χάρε μου, τί στίκεσαι ἀκόμα, και τὴν ἀθλίαν μου ζῶνὴν δὲν κόβεις πέρα πέρα, ἀλλὰ μ' ἀρίνεις ζωντανὸν νὰ κοπανῶ ἀέρα;» Τὴν εὐτυχίαν τῆς ζωῆς δὲν ἐδαρύνθησ' ἴσῳν, κί' ἂν γίνης ὡς ὁ Θεοδώρης ὁ μάγος; Ναπολέον, κί' ἂν τὰ ἐκαστομῦρια κλοθετήσῃς ὡς Ζωγράφος, πάλιν ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ σε δεχθῇ ὁ τάφος. Θαρρεῖς πῶς τὸ Ρωμαιοκόμο ποτὲ θὰ εὐτυχίσῃ; κί' ἂν ζήσης μέχρι τῆς στιγμῆς, ποὺ πέραν εἰς τὸ ἄπειρον τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ ἡ σάλπιγξ θὰ ἠχησῇ και τυλιχθέντα θὰ ἰδῇς τὸν οὐρανὸν ὡς πάπυρον, ἀκόμη τότε θὰ βρωμᾷ κί' ὁ ἕνας κί' ἄλλος κλάδος και μόνον ἀνδρα θὰ καλῆς τὸν κάθε ὀνηλάτην, και μέγας οὐ θὰ τραγουδῆς τοῦς πόθους τῆς Ἑλλάδος ἐπάνω σ'τῆς γαϊθάρας σου τὴν ψευραλίαν πλάτν. Λοιπὸν φρακελίως τὸ πᾶν, κί' ἂν θέλῃς τὸ καλό σου, ἔλα ἐδῶ ν' ἀναπαυθῇ τὸ σῆμα κῶκαλό σου, και νὰ περᾶς παντοτεινὰ γροσὴ ζωὴ και κότα χωρὶς βελλάδα δανεικὴ και δίχως ρεδιγκότα.

(Αὐτὰ τοῦ Χάρου λέγοντος ἀστράπτει και βροντᾷ, κί' ὁ Φασουλᾶς; περίτρομος εἰς τοῦτον ἀπαντᾷ).

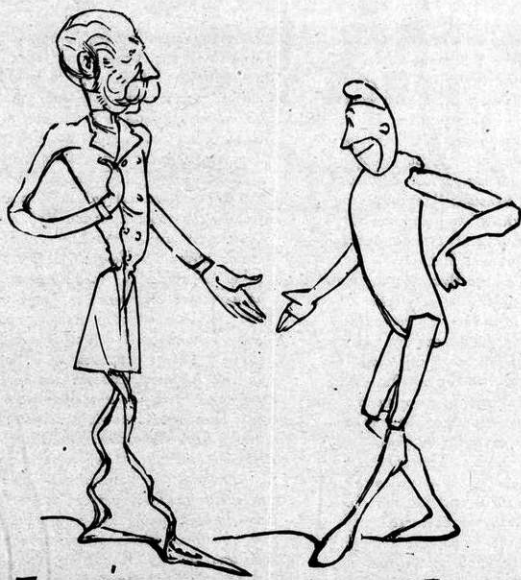
Ὁ Φ. — Ἀγαπᾷ μου Θάνατε, ἀπὸ χαρὰν περὶ δι' ὅσον τρέπεις πρὸς ἐμὲ ὑπόλημν κί' ἀγάπην, κί' ἐξ ὅλης τῆς καρδίας μου συγγνώμην σοῦ ζητῶ ἰάν εἰς ὕδατι κατὰ σοῦ ποτὲ παρεστράπην. Βαρὸ τῶντι φαίνεται τὸ βίον τὸ φορτίον, προπάντων εἰς τοὺς Ἑλληνας τῶν κλασικῶν Χαιτειῶν, ποὺ τραγουδοῦν νυχθημέρον εἰς τὸν πλανήτην τοῦτον «Καρισσοκάπη ἀρχηγὴ καὶ πρώτη κατεπείνα», γνωρίζεις ὅμως κἀλλιστα, ὃ παντοκοῦτος Πλούτων, πῶς και με τόσα βῆσανα πάλ' ἡ ζωὴ γλυκειὰ ἔκει.

Αὐτὸς ὁ βίος φόρωμα μου φαίνεται κακόν, ἀπὸ κατὰ μουστακαλῆν και τὸν πολὺν Σεμετέλον, ἐλπίζω πῶς; κί' ὁ Ἰπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν θὰ ἔρῃ τὸ Ἰσοζύγιον σ'τὸ μᾶτ' ὀλίγον μέλλον. Κί' ἔταν κυνατᾶς σ'τὴν Βουλῆν τὸν ῥήτορα Ζωγράφον και δισεκατομῦρια σ'τὸ μέτρημα νὰ τρώγῃ, ἀποστρεφθὴν αἰσθάνομαι και φρικὴν πρὸς τὸν τάφον και λαχταρῶ νὰ ζῶ κί' ἐγὼ μ' αὐτὸ τὸ σκυλολόγι. Κί' ὅταν ἀκούω κάποτε κί' αὐτὸν τὸν Σπυλιᾶδην Κηλοδὸν δὲν ἐπιθυμῶ νὰ καταβῶ σ'τὸν Ἄδην. Καὶ σὰν μοῦ πουν πῶς γίνεται τὸ Κατηγορητήριον, πῶς κατατρήσεις θὰ ἐβροῦν τοῦ σιρ Τρικοῦπη κί' ἄλλας, δὲν στρέφω κἂν τὸ βλέμμα μου σ'τὸ μαθρον Κοιμητήριον, ἀλλ' εὐχομαι και τὸν Θεὸν νὰ γίνο Μαθουσαλάς, και πλήρης σφρίγους και ἀκμῆς τεντόνομαι ὀλέθρος και γίνομαι Ἀρτανιὰν και Ἀραμικ και Πόρθος, κί' ἔλα μοῦ φαίνονται σωστά, μεγάλα και σπουδαία, κί' οἱ πρὸ αἰῶνων πόθοι μας και ἡ Μεγάλ' Ἰδέα.

Ἐλπίζω σ'τὴν βελτίωσιν κί' ἐγὼ τῶν καθεστώτων, ἡ δέξα εἰς τὸ ἔρμα τῆς τῆν Βασιλεῖα ἔδει, κί' ὁ Καραπάνος γελαστός δὲν τταυπονεῖ ὡς πρῶτον πῶς τὸ Κουβέστον τῶν Ρωμηῶν σὲ λίγο μουφροζέσει. Τώρα με Στέντορος φωνὴν φωνάξει ὁ γονιᾶς πᾶς θὰ πληθύνῃ τάχιστα τοῦ ἔθνους ἡ οἰσία, και τότε, φίλε Θάνατε, ἂν ἔλθῃς νὰ με πάρῃς, ἔμπορεῖ κί' ἐγὼ νὰ κηδεύω δαπάνῃ δημοσίᾳ.

Ἄς μὴ γενῶ κί' ἐγὼ βορὰ τοῦ φοβεροῦ δρεπάνου τώρα που και τὰ μούτσουνα γελῶν τοῦ Καραπάνου, ὅπου κανεῖς Ἀρμόδιος κί' ἀνάρτης δὲν πεινᾷ, που κί' ὁ Σαϊντ - Ζολὸς ὁ ἄγριος που φαίνεται γλυκὴς, και ἦλε κί' ὁ Ἀνώσιος με τὸν Τσιροσιπνᾶ γιὰ νὰ τελειώσουν τὴν δουλειὰ τῆς Ἀτμοπολιτικῆς. Τώρα που ἔρις ἔφανε εἰ τὸν πολὺ σπανίον περὶ καταδιώξεως και τῶν χαρτοπαγιονίων, κί' ὁ Ἀλεξάνδρου πολεμῆι με τὸν Εἰσαγγελέα και ἀνταλλάσσοντ' ἔγγραφα, ὡς λέγουν, σμεδδαλέα, ὁ δὲ κλεινὸς Πρωθυπουργὸς εὐρίσκειται εἰς σᾶλὸν διότι ἔχει φίλον του τὸν ἕνα και τὸν ἄλλον, κί' ἂν, ὁ μὴ γένοιτο ποτὲ, ἡ μῆνις τῶν κοροσῆ ἐκ τῆς στενοχωρίας του φοβεῖται μήπως πάθῃ, κί' ἴσως κακὸ ἐπάνω του στυρὶ ξανατροσῆ, με θύσ τ ρ α ἢ κ α λ ὁ γ ε ρ ο ς ἢ μέγα κ α λ α γ κ ἄ θ ι.

Τώρα που τῆς ἀνοίξεως μ' οἰστρηλατεῖ τὸ σφρίγος και τὴν Ναξίαν σμύριδα θὰ πάρῃ ὁ Δαμίγος, τώρα που διαφαίνεται σκία προόδου μόλις και τρέχει σ'τὸν Πρωθυπουργὸν ὁ κάθε καπινοπόλης, και σοαμπονεῖ πῶς τοῦ καπινοῦ τὸ μέγα λαθρεμπόριον ἐπῆρε τὸν κατήφορον κί' οὐδ' ἔχει πλέον ὄριον.



Τώρα που και τὸ θέατρον τὸ ἔθνικόν θά γίῃ  
καὶ ποιητὰς κ' ὀποκριτὰς θά εὐρομεν ἑτοιμούς,  
κ' ὁ Μιστριώτης, παραιτῶν τὸ φλογερὸν Καμίσι,  
εἰς κωμωδίας θ' ἀσκηθῆ καὶ φλόακας καὶ μίμουσ.

Ναὶ, Χάρε ἀδυσώπυτε, μὴν ἔλθης νὰ μὲ πάρης...  
ἄς ἀκουσθῆ, παρακαλῶ, καὶ ἡ δίκη μου χάρις,  
κ' ὡς ὅτου ἄνθρωποι φανοῦν κ' οἱ Μαραθωνομάχοι

καὶ τὴν ἀρχαίαν εὐκλείαν χρυσώσῃ νέος ἥλιος,  
μὴν πάθω κωλικόπονον, οὐδ' ἐλαφρὸν συνάχι,  
κ' ἄς εἰμ' ἐπτάκις τοῦ μηνὸς τοῦλάχιστον εὐκόλιος.

(Εἶπεν αὐτὰ ὁ Φασουλῆς μὲ τόνον ὑψηλόν,  
κ' ὁ σκελετώδης Θάνατος, σαρκώδιον γελῶν,  
μὲ μίαν νεκροκεφαλὴν τὸν στρώνει 'στὸ κυνῆγι.  
κ' αὐτὸς πετᾷ τὰ κόλλυβα καὶ ὅπου φύῃ φύῃ).

### Φασουλῆς ὁ μπεζλιβάνης κ' ὁ μεγάλος Δεληγιάννης.

Φ. Μὲ τρόμον ἔρχομαι πολὺν, Πρωθυπουργέ, σιμά σου...  
νὰ χαίρεσαι τὸ σεβαστὸν καὶ μέγα ἔνομά σου.  
Χρόνους πολλοὺς, Θεόδωρε, νὰ ζήσῃ καὶ νὰ ζήσω...  
ἐγὼ νὰ τρέχῃς ἐμπροστὰ κ' ἐγὼ νὰ τρέχω πίσω,  
τὴν ἐξουσίαν νὰ τρυγῆς καὶ δια τὰ καλά της,  
κ' ὁ ἅγιος Θεόδωρος, ὁ πρῶτος Στρατηλάτης,  
ὅπου κ' αὐτὸς ἐτρόμαξε τὰ κατορθώματά σου,  
νὰ εἶναι πάντα ὁδηγὸς εἰς τὰ πηδῆματά σου.  
Ἐτὴν ἑορτὴν σου σήμερα τὸ ἔθνος μαχαρίζω,  
παῖνας κ' ἐμβατήρια πολεμικὰ γκαρίζω,  
τὴν ἀστραπὴν καὶ τὴν βροντὴν ἀτρόμητος ἱππεύω,  
τῆς ἀσπραῖς φαβορίταις σου γλυκύτατα θωπεύω,  
κ' ἀρίνω τὰ παπούτσιά μου εἰς τὴν ἐξώπορτά σου  
νὰ μὴ λερώσω τὰ χαλιὰ καὶ τὰ πατώματά σου.

Ἰδοῦ...στεφάνους σήμερα δλ' ἡ Ἑλλὰς σου πλέκει,  
ἡ Βασιλεία τρέμουσα ἐνώπιόν σου στέκει,  
ὁ δὲ Τρικούπης ὄπιστος μὲ ρίγος καὶ μὲ φρίκη  
προσμένει τὴν μεγάλην του καὶ μαύρην καταδίκην,  
κ' ἐγὼ ἐμπρός σου στέκομαι τρομάζων κ' ἀπορών...  
ὁ Βασιλεὺς εἰς τοῦ Συγγροῦ ἐπῆγε τὸν χορὸν,  
καὶ σεῖς δὲν ἐπατήσατε τὸ πόδι σας ἐκεῖ  
κ' ἐθύμισσε ὁ Βασιλεὺς καὶ οἱ Βασιλικοὶ.  
Δ.—Θυμὸς, καλέ μου κύριε, μ' ἐρέμισε ἐξὺς  
κ' ἐφώναξα τοὺς Ἰπουργοὺς καὶ εἶπα τὰ ἔξης:  
Κανεῖς δὲν πρέπει ἀπὸ σᾶς εἰς τοῦ Συγγροῦ νὰ τρέξῃ  
καὶ ὁ Μεγαλειότατος ζητεῖ νὰ μᾶς ἐμπαίη.  
Ἀποῦ ἐπῆγε 'στὸν χορὸν τοῦ Καραπάνου πρῶτον  
κ' ἐτίμησε τὸ μέγαρον ἐνὸς τῶν προεστώτων,